

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж3-17/23
18.12.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, као суд трећег степена, у већу састављеном од судија: Мирјане Војиновић, председника већа, Јелене Вилотијевић и Милене Петровић, чланова већа, са записничарем Слађаном Живановић, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези члана 280 став 2 у вези става 1 КЗ, кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ и повреда права по основу рада и права из социјалног осигурања из члана 163 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Деспотовцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Станојевића из Београда, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-342/23 од 31.08.2023. године, у седници већа одржаној сходно члану 511 ЗКП у вези члана 464 став 1 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Николе Станојевића, дана 18.12.2023. године, донео је једногласно

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Деспотовцу и браниоца окривљеног АА, а пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-342/23 од 31.08.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-342/23 од 31.08.2023. године, као другостепеног, у ставу I изреке, усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Деспотовцу, преиначена је пресуда Основног суда у Деспотовцу, Судска јединица у Свилајнцу К-30/21 од 13.04.2023. године, у делу изреке под тачком 2 и 3, као и у делу изреке под тачком 1, у погледу одлуке о казни, тако што је окривљени АА, оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези члана 280 став 2 у вези става 1 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана

357 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) месеци, задржана као правилно утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ, па је применом одредби о стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити по правноснажности пресуде и одређено, сходно члану 45 став 3 и 4 КЗ, да ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, при чему исте не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусти просторије у којима станује, да ће суд одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. На основу члана 285 став 4 ЗКП, оштећени ББ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. На основу члана 264 став 1 ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док ће о висини истих, насталих пред судом правног лека, у смислу члана 267 ЗКП, одлучити Апелациони суд посебним решењем, а о висини осталих трошкова одлучити првостепени суд посебним решењем, сходно члану 262 став 2 ЗКП. У ставу II изреке, жалбе браниоца окривљеног и пуномоћника оштећеног ББ су одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена, док је у делу изреке под тачком 4 остала неизмењена (на основу члана 422 тачка 3 ЗКП, одбијена је оптужба услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења да је извршио кривично дело повреда права по основу рада и права из социјалног осигурања из члана 163 КЗ).

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Деспотовцу, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, уважавањем жалбе преиначи пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-342/23 од 31.08.2023. године, у делу одлуке о казни, тако што ће окривљеном изрећи безусловну казну затвора у дужем трајању;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Станојевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у тачкама 2. и 3. и окривљени ослободи за наведена кривична дела за која је оглашен кривим.

Бранилац окривљеног дао је и одговор на жалбу јавног тужиоца, са предлогом да се иста одбије као неоснована. Тражио је да окривљени и он, као његов бранилац, буду обавештени о седници већа трећестепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, у свом поднеску КТЖ. 728/23 од 16.11.2023. године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, преиначи побијану пресуду у погледу кривичне санкције и окривљеног АА, осуди на казну затвора предложену од стране Основног јавног тужилаштва у Деспотовцу, а жалбу браниоца окривљеног, одбије као неосновану.

Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, у седници већа одржаној сходно члану 447 ЗКП у вези са чланом 464 став 1 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, а у присуству окривљеног и његовог браниоца, размотрио је целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога, навода из одговора на жалбу и мишљења и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, изнетог у наведеном поднеску, нашао:

Жалбе су неосноване.

Испитујући побијану пресуду, сходно члану 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби браниоца окривљеног, цењени су наводи, да је побијана пресуда у ставу I изреке, донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, као и да су повређене одредбе кривичног закона из члана 439 став 1 тачка 2 ЗКП, јер су у оквиру бланкетне кривичне диспозиције у оквиру кривичног дела изазивање опасности необезбеђењем мера заштите на раду из члана 280 став 2 у вези става 1 КЗ, погрешно и нетачно примењене одредбе Закона о безбедности и здрављу на раду. У жалби се наводи да је у диспозитиву изреке пресуде наведено да је окривљени као одговорно лице, директор у производном погону и поред чињенице да је пренео као послодавац своје обавезе и одговорности на друго лице ВВ, сходно одредби члана 9 став 2 Закона о безбедности и здрављу на раду, као послодавац пропустио да поступи по прописима о техничким правилима и мерама о заштити на раду, прописаних Законом о безбедности и здравља на раду и то одредбама члана 13, 15 став 1 тачка 2, 4, 5, 7, 10, члана 23, члана 27, члана 28, као и одредбама члана 3, 11, 22, 33 и 34 Правилника о посебним мерама при механичкој преради и обради дрвета и сличних материјала и да је на такав начин одређивања одговорног лица за извршено кривично дело и довођење у узрочно последичну везу радње одговорног лица са насталом повредом оштећеног, потпуно неприхватљиво. По наводима жалбе, одговорно лице за непредузимање одговарајућих мера заштите на раду, уколико су и постојале, у конкретном случају не може да буде законски заступник, директор предузећа....доо, већ је за пропусти за непредузимање мера заштите на раду у наведеном предузећу, одговорна ВВ дипломирани инжењер, као одговорно лице, јер је наведено предузеће послове безбедности и здравља на раду организовало тако што је донело одлуку да се сходно одредби члана 37 Закона о безбедности и здрављу на раду, одреди Институт за безбедност из Новог Сада са лиценцом за обављање послова за безбедност и здравље на раду и да је истом одлуком послодавца за обављање послова безбедности и здравља на раду задужена испред Института за безбедност и здравље на раду, ВВ. Такође, је након тога, решењем послодавца ВВ одређена за вођење послова безбедности и здравља на раду у складу са законом, и наведено лице је било дужно да предузима све мере прописане одредбом члана 40 Закона о безбедности и здрављу на раду, а који представљају све послове наведене у диспозитиву пресуде. По наводима жалбе, другостепени суд у побијаној пресуди окривљеног АА, као директора и законског заступника предузећа, изједначава са послодавцем, што по наводима жалбе он није, имајући у виду одредбу члана 4 став 1 тачка 3 Закона о безбедности и здрављу на раду, чијим тумачењем недвосмислено произлази да послодавац може бити само правно лице, у конкретном случају „.....“ доо.

Супротно жалбеним наводима, побијана пресуда је јасна и разумљива, дати су разлози о свим чињеницама које су предмет доказивања из којих се поуздано утврђује како је окривљени у својству одговорног лица – директора доо „.....“ извршио кривична дела, које је све радње предузео ради извршења истих, из разлога пресуде се види који докази потврђују одлучне чињенице које су предмет доказивања и како је другостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, што је у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења другостепеног суда.

Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде, сходно одредби члана 428 ЗКП, изнео које је чињенице утврдио на основу доказа изведених у поступку, из којих разлога их узима као доказане или недоказане, дајући при томе нарочито оцену противречних доказа, којим разлозима се руководио при решавању правних питања, а нарочито при утврђивању да ли је окривљени учинио предметна кривична дела и које одредбе закона су примењена на окривљеног. Супротно жалбеним наводима, правилно је другостепени суд закључио, да је окривљени на начин и радњама како је то описано у изреци пресуде, у ставу I изреке, извршио кривична дела за које је оптужен и осуђен побијаном пресудом и у образложењу пресуде су дати јасни и аргументовани разлози о свим чињеничким и правним закључцима које прихвата и овај суд и на исте упућује.

Жалбом браниоца окривљеног се у суштини оспорава оцена доказа дата од стране другостепеног суда и даје се сопствена оцена чињеница и околности које је другостепени суд утврдио у побијаној пресуди и исти се жалбеним наводима не доводе у сумњу, јер је другостепени суд о свим чињеницама које су предмет доказивања изнео јасне и образложене разлоге које овај суд прихвата и на исте упућује, јер се жалбом не указује ни на једну нову чињеницу или доказ, који другостепени суд није имао у виду и није ценио, а који би евентуално довели у сумњу правилност одлуке другостепеног суда.

Правилно другостепени суд закључује да је окривљени АА, као одговорно лице, директор доо „.....“ у Свилајнцу, пропустио да поступи по прописима и техничким правилима о мерама заштите на раду прописаних Законом о безбедности и здрављу на раду и одредбама Правилника о посебним мерама заштите на раду при механичкој преради и обради дрвета и сличних материјала, ближе наведеним у изреци пресуде и да његова одговорност постоји, сходно одредби члана 9 став 2 Закона о безбедности и здрављу на раду, којим се не ослобађа обавеза и одговорности у вези са применом мера безбедности и здравља на раду, одређивањем другог лица или преношењем својих обавеза и одговорности на друго лице, у конкретном случају ВВ, која је на основу решења Института за безбедност и превентивни инжењеринг из Новог Сада и одлуке окривљеног као директора, била одређена за одговорно лице за вођење послова безбедности и здрављу на раду у наведеном предузећу и о томе изнео разлоге у побијаној пресуди, које овај суд прихвата и на исте упућује, а правилним тумачењем и применом члана 9 став 2 Закона о безбедности и здрављу на раду.

Правилно је другостепени суд наведено довео у везу и са чињеницом да је окривљеном као директору и одговорном лицу наведеног предузећа било познато да је кружна тестера на којој је критичном приликом дана 31.03.2017. године, дошло до повређивања оштећеног, била неисправна и да се налазила у производном погону, као и да након пресељења фирме – производног погона, није био извршен преглед предметне

кружне тестере, што произилази и из доказа у списима предмета и исказа ВВ, да је преглед машина обављен након критичног догађаја, да је од запосленог лица у Институту за безбедност и превентивни инжењеринг затражила да као датум прегледа машина на стручном налазу који је обављен дана 13.04.2017. године, унесе датум 30.03.2017. године (што произилази и из пресуде о споразуму о признању кривичног дела који је ово лице закључило са тужиоцем, признајући да је извршила кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358 став 1 КЗ). Супротно жалбеним наводима, правилно другостепени суд не прихвата одбрану окривљеног да је наведена машина била обележена папиром, односно натписом да није у употреби и оверена печатом и потписом и као таква стајала по страни, као и да је пословођа критичног дана обавестио оштећеног да не ради на тој тестери, с обзиром да такви наводи одбране немају упориште у изведеним доказима како то правилно закључује другостепени суд. Да је постојала забрана коришћења наведене кружне тестере, не произилази ни из исказа сведока ГГ, инспектора за рад, који је дошао на лице места након критичног догађаја, јер исти није био сигуран да је такав натпис постојао, о томе не говори ни документација, ни записници који су сачињени одмах након критичног догађаја, при чему је оштећени био искључив и категоричан у свом казивању да је критичног дана када је дошло до повређивања, радио на предметној кружној тестери без икакве претходне обуке и да му главни мајстор ДД није рекао да не ради на тој машини, наводећи да су сви запослени радили на тој машини, односно да су сви радили на свим машинама, а исказ сведока ДД да је упозорио оштећеног да не ради на тој машини, срачунато је дат, имајући у виду да се ради о лицу запосленом у предузећу чији је директор окривљени.

Супротно жалбеним наводима Апелациони суд, као суд трећег степена, налази да је изрека другостепене пресуде јасна, разумљива и да садржи прецизан и потпун опис радње извршења из којег произилазе сва законска обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим. Наиме, имајући у виду чињенични опис радње извршења кривичног дела наведеног у изреци другостепене пресуде, према коме је окривљени АА дана 31.03.2017. године у ..., као директор и одговорно лице доо „...“, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, не поступајући по прописима и техничким правилима о мерама заштите на раду, изазвао опасност по живот и тело људи, тако што није поступио по прописима и то члану 13, 15 став 1 тачка 2, 4, 5, 7 и 10, члану 23, члану 27 и 28 Закона о безбедности и здрављу на раду и одредбама члана 3, 11, 32, 33 и 34 Правилника о посебним мерама заштите на раду при механичкој преради и обради дрвета и сличних материјала у процесу производње у производном погону пре извршеног прописаног прегледа и провера којима се доказује да је кружна тестера безбедна за рад, запосленима дао на употребу кружну тестеру без ознаке о произвођачу, за коју је знао да је претходно приликом транспорта из погона из села ... у нови производни погон у ..., била оштећена и на којој нису биле примењене прописане мере безбедности и здравља на раду, јер није имала развојни клип, резни алат није био опремљен заштитном направом или уређајем листа кружне тестере, које спречавају приступ подручју опасности, ради заустављања опасног кретања резног алата пре него што дође у подручје опасности, који пропусти су довели до тога да је наведеног дана приликом рада на кружној тестери дошло до повређивања оштећеног радника ББ, који претходно није теоријски и практично био оспособљен за безбедан рад и коме је кружна тестера приликом обраде дрвета у непосредном додиру десне руке са резним алатом – листом кружне тестере, захватила прсте десне руке када је оштећени задобио тешке телесне повреде у виду потпуне

трауматске ампуације другог и четвртог прста десне шаке, непотпуне – делимичне ампуације трећег прста десне шаке и нагњечно раздерну рану палца и малог петог прста десне шаке, при чему је био свестан да оваквим непоступањем може наступити и тежа последица код запосленог, али је олако држао да до исте неће доћи. Апелациони суд, као суд трећег степена, налази да се у радњама окривљеног стичу сва битна обележја кривичног дела за које је и оглашен кривим, како објективна која се односе на радње извршења, тако и субјективна која се односе на урачунљивост и виност окривљеног у погледу кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 КЗ у вези кривичног дела изазивање опасности необезбеђењем мера заштите на раду из члана 280 став 2 у вези става 1 КЗ. Дакле, окривљени није спроводио техничка правила безбедности и здравља запослених на раду, као одговорно лице и као последица неспровођења ових правила дошло је до повређивања оштећеног, што одређује и каузалну повезаност између његових радњи и проузроковане последице, из којих разлога су као неосновани оцењени жалбени наводи да таква повезаност не постоји, јер је окривљени као директор наведеног предузећа одредио лице одговорно за вођење послова безбедности и здравља на раду у наведеном предузећу, јер га наведено, сходно одредби члана 9 став 2 Закона о безбедности и здрављу на раду, не ослобађа обавезе и одговорности у вези са применом мера безбедности и здравља на раду, како то правилно утврђује другостепени суд и о томе износи јасне и образложене разлоге које овај суд прихвата и на исте упућује. Дакле, из наведене законске одредбе члана 9 став 2 Закона о безбедности и здрављу на раду, јасно произилази да се окривљени АА, као одговорно лице, директор предузећа „...“, не ослобађа обавеза и одговорности у вези са применом мера безбедности и здравља на раду и сноси кривичну одговорност за последице проузроковане непримењивањем истих као одговорно лице – директор предузећа, а како то погрешно сматра бранилац окривљеног.

Као неосновани су оцењени и жалбени наводи браниоца окривљеног, да сходно одредбама Закона о безбедности и здрављу на раду, постоји одговорност правног лица за одређене пропусте у заштити на раду и да се исте третирају као прекршај и да нема одговорности окривљеног као директора, јер је изведеним доказима јасно утврђено да је окривљени као одговорно лице и директор доо „...“ непоступајући по наведеним прописима и техничким правилима о мерама заштите на раду, изазвао опасност по живот и тело људи, услед чега је дошло до тешког телесног повређивања оштећеног, из којих радњи произилазе сви битни елементи предметног кривичног дела, те се у конкретном случају, супротно наводима жалбе браниоца окривљеног, не може радити о прекршају у смислу Закона о безбедности и здрављу на раду, јер окривљени сноси кривичну одговорност за проузроковане последице као одговорно лице у наведеном предузећу.

Такође, супротно жалбеним наводима, правилно је другостепени суд у побијаној пресуди утврдио да је окривљени радњама описаним у ставу I изреке пресуде, извршио и кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, на начин и радњама како је то описано и правилно и потпуно утврдио чињенично стање правилном оценом одбране окривљеног и осталих изведених доказа, да су по претходном договору и заједничким деловањем са ВВ, као одговорним лицем за вођење послова безбедности и здравља на раду у предузећу „...“ доо ..., у службене исправе унели неистините податке, а потом својим потписом и службеним печатом исте оверили са неистинитом садржином и употребили их у служби

као да су истините, на тај начин што су сачинили исправу са неистинитом садржином, тест за проверу знања о обављеном оспособљавању из безбедности и здравља на раду од 01.02.2017. године, који није потписао оштећени ББ и образац број 6 – евиденција о запосленима оспособљеним за безбедан и здрав рад у наведеном предузећу од 01.02.2017. године, које је потписао окривљени као директор и ВВ као одговорно лице за безбедност на раду да је оштећени радник оспособљен за безбедан рад, а који образац и тест нису потписани од стране оштећеног и тако сачињене службене исправе употребили у служби као истините, тако што су их евидентирали у пословној документацији и накнадно, после обављеног инспекцијског надзора дана 31.03.2017. године, предали на увид инспектору рада у намери да прикажу да је оштећени био претходно оспособљен за безбедан рад за обављање послова на којима се дана 31.03.2017. године, догодила повреда на раду и којом приликом је задобио описану тешку телесну повреду. Другостепени суд је о својим чињеничким и правним закључцима изнео јасне и аргументоване разлоге које прихвата и овај суд и на исте упућује, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног да код окривљеног није постојао умишљај за извршење дела, односно да није био свестан о последицама потписивања докумената неистинитог садржаја, с обзиром да је евиденцију и обуку радника на раду сачињавала и водила ВВ и да је обрасце попуњене и сачињене доносила код окривљеног, да је он исте потписивао на њен захтев, оценио као неосноване.

Супротно жалбеним наводима, другостепени суд је у спроведеном поступку правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице, како оне које су од значаја за радње извршења кривичних дела, тако и оне које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеним кривичним делима, па је на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио закон, када је противправне радње окривљеног описане у ставу I изреке пресуде, правно квалификовао као кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези кривичног дела изазивање опасности необезбеђењем мера заштите на раду из члана 280 став 2 у вези става 1 КЗ и кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, па је жалба браниоца окривљеног изјављена по основу повреде кривичног закона, оцењена као неоснована.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији која је изречена окривљеном поводом жалбе јавног тужиоца и браниоца окривљеног, Апелациони суд као суд трећег степена, налази да је другостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције према окривљеном АА имао у виду све околности у смислу члана 54 КЗ, које су од утицаја на казну, па је окривљеном правилно од олакшавајућих околности ценио његове личне и породичне прилике, да је ожењен, отац двоје малолетне деце, да нема отежавајућих околности, па је правилно утврђеним олакшавајућим околности дао значај нарочито олакшавајућих околности које оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума за кривично дело из члана 288 став 1 у вези члана 280 став 2 у вези става 1 КЗ, правилно за ово кривично дело утврдио казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, а за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, узимајући при том, као правилно утврђену казну затвора за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у трајању од 4 (четири) месеца и применом одредби о изрицању јединствене казне, сходно члану 60 КЗ, окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године. Такође,

правилно је првостепени суд нашао да ће се казна затвора извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, налазећи да су испуњени услови из члана 45 став 3 КЗ, имајући у виду личност учиниоца, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио и да се може очекивати да ће се на наведени начин остварити сврха кажњавања из којих разлога су жалбени наводи јавног тужиоца и предлог да суд није узео у обзир чињеницу да је окривљени осуђивано лице, јачину угрожавања и повреде заштићеног добра, из којих разлога је предложио изрицање безусловне казне затвора у дужем трајању и жалбени наводи браниоца окривљеног којима се одлука о казни само паушално побија, оцењени као неосновани. По налажењу Апелационог суда, као суда трећег степена, јединствена казна затвора у трајању од 1 (једне) године је нужна, неопходна и довољна да се оствари сврха кажњавања у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из члана 4 и члана 42 КЗ.

Такође, правилна је и одлука да се окривљени обавезе на плаћање трошкова кривичног поступка у смислу одредбе члана 264 став 1 ЗКП, с обзиром да је другостепеном пресудом оглашен кривим.

Из изнетих разлога, Апелациони суд као суд трећег степена, на основу одредбе члана 457 ЗКП у вези са чланом 464 став 1 ЗКП, одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар
Слађана Живановић, с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Војиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић